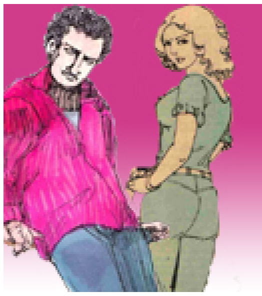

'అదే' కథలు

– ఆర్.శర్మ దంతుర్తి

ముందు మాట – అమెరికా వచ్చిన భారతీయుల్ని 'దేశీ'లంటారని, వారి దైనందిన జీవితాల్లో జరిగే అనేకానేక విషయాలతో అమెరికా దేశీయ కథలు అనే పేరుతో ఈ వరస కథలు మొదలుపెట్టాను, గౌరవం కోసం 'య' అనేది చేర్చి. ఇందులో చర్చించిన సమస్యలు పూర్తిగా కాకపోయినా చాలా మటుక్కు అన్నీ స్వకపోల కల్పనలు – ఇలా జరిగి ఉండొచ్చని ఊహించి రాసినవి. కొన్ని ఇలా జరిగినట్టు ఇంటర్నెట్ మీదా, వార్తల్లోనూ చదివినవి. అవి మీకు కానీ మీకు తెల్సున్నవాళ్ళకి కానీ జరిగితే అది పూర్తిగా కాకతాళీయం/యాదృచ్ఛికం మాత్రమే. సరదాకి రాసిన ఈ కథలు వినోదంగా చదువుకోవడానికి మాత్రమే. చాలామటుకు నవ్వు వచ్చినా కొన్ని కథల్లో ఏడుపుకూడా రావొచ్చు. ఆ నవ్వులకీ, బాధలకీ, దుఃఖాలకీ నా బాధ్యత లేదు.

స్వాతంత్ర్యం

మూర్తిగారింట్లో రాత్రి తొమ్మిదింటికి దిగాడు దివాకర్. మూడు వారాల క్రితం ఒకసారి ఫోన్ చేసి అడిగాడు, ఉన్న ఉద్యోగం పోయింది; ఇప్పుడు ఇలా మీ ఊర్లో ఉద్యోగం వచ్చేలా ఉంది, ఎక్కడైనా అపార్ట్ మెంట్ దొరికేదాకా సర్దుకోవడం ఎలాగైనా కుదురుతుందా అని. ఆ మధ్య ఇండియానుంచి వచ్చినప్పుడు ఎలాగో ఈ మూర్తిగారితో పరిచయం ఫోను మీద. మూర్తిగారు కూడా ఆపేక్షగానే మాట్లాడాడు. మూర్తి గారికి ఉన్న ఇద్దరు చిన్న పిల్లలతో వాళ్లింట్లో ఉండాలి దివాకర్ వెళ్ళి అపార్ట్ మెంట్ దొరికేదాకా; ఉంటాననంటే ఏమౌతుందో? వెళ్ళాక అపార్ట్ మెంట్ వెంఠనే దొరుకుతుందా? సవాలక్ష ప్రశ్నలు. అన్నీ ఫోనులో మాట్లాడి, మూర్తిగారు ఓకే అన్నాక, వెళ్లడం మంచిదే అనిపించి బయల్దేరాడు.

తీరా వెళ్ళాక తెల్సింది – "వచ్చేలా ఉన్న" ఉద్యోగం రాలేదు. 'నువ్వున్న ఊర్నుంచి పూర్తిగా బిచాణా ఎత్తేసి వచ్చేయి; ఉద్యోగం గారంటీ' అన్న బ్రోకర్ చేతులెత్తేశాడు. ఇప్పుడు చూడబోతే ముందు నుయ్యి, వెనక గొయ్యి. ఖాళీ చేసి వచ్చేసిన ఊరికి వెనక్కి వెళ్ళడం కుదిరేది కాదు. అలాగని ఇక్కడ ఉందామా అంటే ఉద్యోగం లేకుండా ఎవరిస్తారు అపార్ట్ మెంటు? ఇచ్చినా దానికి అద్దె కట్టాలి. జీతం రాకుండా ఎంతకాలం ఉండగలడు? మూర్తి గారింట్లో దిగిన రెండో రోజున ఏమిచేయాలో తెలియక దివాకర్ ఆయన్నే అడిగాడు సలహా.

మాట్లాడుతున్నప్పుడు మూర్తిగారి వాళ్ళావిడ అక్కడే ఉంది కూడా పిల్లల్తో. ఎలాగా ఆవిడ ఒప్పుకోదు అనుకుంటున్న దివాకర్ కి ఒక్క పెద్ద ఆశ్చర్యం ఆవిడ సమాధానం. "పోనీ ఉద్యోగం వచ్చేవరకూ ఇక్కడే బేస్ మెంట్లో ఉండగలరా? నేనూ ఆయనా బయటకి వెళ్ళినప్పుడు పిల్లల్ని చూస్తూ ఉండవచ్చు. లేదా వాళ్లచేత హోమ్ వర్క్ చేయిద్దురు గాని." మూర్తి కూడా కొంచెం ఆశ్చర్యపోయినట్టు కనిపించినా ఇదేదో బాగానే ఉందన్నట్టూ ఒప్పుకున్నాడు. అయితే దివాకర్ మాత్రం తిండికి నెల నెలా డబ్బులు ఇచ్చేస్తానని చెప్పాడు. అలా దివాకర్ మూర్తి గారింట్లో అద్దె లేకుండా స్థిరపడ్డాడు. పిల్లలు అలవాటు అవుతున్నారు. ప్రతీ రోజూ కాకపోయినా రెగ్యులర్ గా బ్రోకర్ కి ఫోన్ చేస్తూనే ఉన్నాడు మరో ఉద్యోగం కోసం. ఆయన కూడా పాపం కష్టపడుతూనే ఉన్నాడు దివాకర్ గురించి.

మూడునెలలు కష్టపడ్డాక బ్రోకర్ ద్వారా ఒక పార్ట్ టైం ఉద్యోగం, తర్వాత అది కాస్తా ఫుల్ టైం గా మారేసరికి దివాకర్ కి కాస్త వెసులుబాటు రాగానే ఓ రోజు మూర్తిగారికి ఇవ్వాల్సిన డబ్బులు ఇచ్చేసి వేరే అపార్ట్ మెంట్ లోకి మారిపోయేడు. ఇన్నాళ్లూ దివాకర్ కీ మూర్తి గారి కుటుంబానికీ బాగా జరిగినట్టే; గొడవలు ఏమీ రాలేదు కనక. అపార్ట్ మెంట్ లోకి మారే ముందు దివాకర్ మూర్తి, వాళ్ళావిడకీ చెప్పాడు – మీ సహాయం లేకపోతే ఏమైపోయేవాడినో, అంటూ. "అదేమిటండోయ్, రేప్పొద్దున్న నాకో, మరెవరికో సహాయం కావాలిస్తే చేయరా ఏమిటి, మనలో మనం సహాయం చేసుకోకపోతే ఇంకెందుకూ?" అంటూ మూర్తి అన్నీ కొట్టిపారేశాడు కానీ దివాకర్ చెప్పేడు, "మీకు కావాల్సినప్పుడు సహాయం చేయకపోతే భగవంతుడు కూడా నన్ను క్షమించడు సార్." ఈ మాట నిలబెట్టుకోవడం ఎంత కష్టమో తొందర్లోనే తెలిసివచ్చింది దివాకర్ కి.

వేరే అపార్ట్ మెంట్ కి వెళ్ళినా దివాకర్ మూర్తిగార్ని కలుస్తూనే ఉన్నాడు. ఫోన్లు ఎప్పటిలాగానే అట్నుంచి ఇటూ కలుస్తున్నాయి. బ్రహ్మచారి దివాకర్ ఓ శుభముహూర్తాన ఇండియా బయల్దేరి వెళ్ళాడు, అవును పెళ్ళికే. ఆ తర్వాత అందరికీ జరిగినట్టే ఆయనకి ఫలానా పద్మజ అనే ఆవిడతో పట్టాభిషేకం; మరో ఏడాదికి ఆవిడ అమెరికా రావడం జరిగాయి. దివాకర్ మరోసారి అపార్ట్ మెంట్ మారాడు. ఉన్న ఊర్లో అద్దెలు ఎక్కువైనా రెండు బెడ్ రూం లు ఉన్న కాస్త పెద్ద ఇంట్లోకి. ఒక బెడ్ రూం లో దంపతులు ఉంటారు. ఎవరైనా వచ్చినా లేదా ఆఫీసు రూముగా వాడుకోవడానికి రెండో బెడ్రూం. పెళ్ళైయ్యాక కూడా మూర్తిగారితో బాగానే ఉంది సంబంధం.

అలా జీవితంలో ఆరు నెలల మీద కొన్ని రోజులు పరుగెట్టాక ఓ రోజు మూర్తి దివాకర్ కి ఫోన్ చేసి చెప్పాడు భోజనానికి రమ్మని. ఏదో విషయం మాట్లాడాలిట.

భోజనం టైములో తెల్సిన విషయం మూర్తిగారికి వేరే మంచి ఉద్యోగం వచ్చింది – అటు పక్క కెనడా దేశంలో మరీ దూరంగా – అంటే దాదాపు వెయ్యిమైళ్ళకి పైన దూరంలో. ముప్ఫైరోజులలో వెళ్ళడానికి దాదాపు అంతా ఖాయం అయిపోయింది. అయితే ఉన్న చిక్కేమిటంటే, మూర్తిగారు అమెరికా వచ్చిన కొత్తలో చెల్లెలికి గ్రీన్ కార్డ్ అప్లికేషన్ పెట్టారు.

అది ఇప్పటికి పూర్తి అయ్యి చెల్లెలు అమెరికా వస్తోంది ఈయన కెనడా వెళ్లడానికి ఒక్క రెండు వారాల ముందు. ఆవిడకి ఇదే ఊర్లో ఉద్యోగం చూసుకోవడం సులభం, మూర్తిగారు వెళ్లబోయే కెనడాలో కొత్తఊరి కంటే. కొత్త ఊరు, ఆ దేశం మరీ పల్లెటూరు టైపు; అక్కడ కంప్యూటర్ ఉద్యోగం రావడం దాదాపు అసంభవం. ఉన్న చిక్కేమిటంటే మూర్తిగారి చెల్లెలికి అమెరికా కొత్త కనక ఆవిడ వచ్చాక దివాకర్ ఇంట్లో ఉండవచ్చా అని కనుక్కోబోతున్నారు. దివాకర్ కి తెలిసిన బ్రోకర్ కూడా ఏదైనా సహాయం చేస్తాడేమో ఉద్యోగం రావడంలో?

దివాకర్ కి పచ్చి వెలక్కాయ నోట్లో పడ్డట్టూ అయింది. తనకైతే సరే అనడానికి ఏమీ అభ్యంతరం లేదు కానీ పక్కనే అమ్మగారు ఇప్పుడు అమెరికా వచ్చి మొత్తం స్వాతంత్ర్యం తన చేతిలోకి తీసుకున్నారు కనక ఆవిడ ఏమంటారో తెలియదు. పుసుక్కున ఏమాట అన్నా అది బూమరాంగ్ లాగా తనమీదకి వస్తుంది. ఏమిచేయాలా అని ఆలోచిస్తుంటే అమ్మగారే చెప్పింది, "ఓ మీకు చెప్పలేదు కదూ, ఇప్పుడు నాకు మూడో నెలండి. వచ్చే రెండు నెలలో మా అమ్మగారు నాన్నగారు వస్తున్నారు. రెండు బెడ్రూములలో సర్దుకోవడం కష్టమేమో."

"అవునా, అసలు మీరిద్దరూ తల్లి తండ్రీ అవబోతున్నారనీ తెలియదే? సంతోషం. దివాకర్ తనకి తెల్సిన బ్రోకర్ తో చెప్పి ఉద్యోగం చూడమంటే చాలు. ఎవరో తెలిసినవాళ్లతో చెప్పి షేర్ చేసుకునే అపార్ట్ మెంట్ చూపించినా చాలు."

దివాకర్ వాటికి ఒప్పుకున్నాక బయల్దేరారు వెనక్కి. ఇంత సులభంగా అమ్మగారు తన ప్రోబ్లెం సాల్వ్ చేసేస్తుందని తెలియక దివాకర్ ఆవిడతో అన్నాడు కార్లో వెనక్కి వచ్చేటప్పుడు, "నీకు మూడు నెలలా ఇప్పుడు? నేను ఇక్కడకి వచ్చినప్పుడు మూర్తిగారు నాకెంత సహాయం చేసారో నీకు తెలుసా? అసలు మాట్లాడేటప్పుడు అలా అబద్ధాలు ఆడటం దేనికీ?"

"ఎవర్నో తీసుకొచ్చి మన ఇంట్లో పెడతారా? నేను ఒక్కత్తినీ ఆవిడతో ఉండాలా? అసలు ఇవన్నీ ఆలోచించారా? ఆ మాత్రం బుద్ధి ఉండక్కర్లా?" అమ్మగారు ఎదురు తిరిగింది.

"మరి నేను ఒక్కణ్ణీ వాళ్ల ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు వాళ్ళు అలా అనుకోలేదే? కష్టంలో ఉన్నాడు ఉద్యోగం లేక అందుకని మా ఇంట్లోనే ఉండండి అన్నారు. నాకు సహాయం చేసినందుకైనా తిరిగి సహాయం చేయవద్దా?"

"ఉద్యోగం లేనప్పుడు మీకు జీతం లేదేమో. ఇప్పుడు మూర్తిగారికి డబ్బులున్నాయి, ఆయన చెల్లెల్ని ఆయన పోషించుకోగలడు. వేరే అపార్ట్ మెంట్ చూసిపెట్టండి. మీకు తెల్సిన బ్రోకర్ ఉన్నాడన్నారు కదా ఆయన ఉద్యోగం లో సహాయం చేయవచ్చు. మన ప్రైవసీ కి అడ్డం రాదు, అయినా వీటికి మూర్తి గారు ఒప్పుకున్నారు కదా?"

"కొత్తగా అమెరికా వచ్చే ఆవిడ ఒక్కత్తే అపార్ట్ మెంట్ లో ఎలా ఉండగలదు?" అంటూ ఏదో చెప్పబోయిన దివాకర్ కి స్ఫురించింది, ఇంక దీనిమీద మాట్లాడడం అనవసరం. నోరు మూసుకున్నాడు దివాకర్.

ఆ తర్వాతెప్పుడో తెల్సింది దివాకర్ కి – చెల్లెల్ని ఒక్కత్తీ ఉంచడానికి ఎక్కడా షేర్ అపార్ట్ మెంట్ దొరకలేదుట మూర్తిగారి చెల్లికి. దివాకర్ మొగాడికైతే ఏదో చూపించగలడు కానీ ఆడవాళ్లకి ఎలాగో తెలియదు; ఆవిడ వచ్చి పాస్ పోర్టు మీద స్టాంపు వేయించుకుని వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్నారు. ఎప్పుడో మళ్ళీ మూర్తిగారు వెనక్కి అమెరికా రాగానే వస్తారుట. అలా ఆవిడ ఇండియా వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది. మూర్తిగారు కెనడా వెళ్ళిపోతూంటే దివాకర్ ఒక్కడూ వెళ్ళాడు సహాయం చేయడానికి సామాను సర్దడానికీను.

ఈ సందులో చూసి ఏడుపుగొట్టు మొహంతో మూర్తిగారితో చెప్పేసాడు తన మనసులో విషయం, "పట్టాభిషేకం అయ్యాక తనకీ ఏం చేద్దామన్నా కుదరదు. మీ చెల్లెల్ని మా ఇంట్లో ఉంచుకుందామని ఎంత ప్రయత్నం చేసినా అమ్మగారు ఒప్పుకోలేదు. మరో ఆడది ఇంట్లో ఉంటే మీ మగాళ్లు ఏం చేస్తారో అంటూ అవాకులూ చవాకులూ అంటోంది. మీరు నాకు ఉద్యోగం లేనప్పుడు చేసిన సహాయం అన్నీ చెప్పి ఒక్క రెండు నెలలకే అని సర్ది చెప్పబోయాను. అసలు మరో ఆడది ఈ ఇంట్లోకి వస్తే నేను ఒప్పుకోను ఒక్క రోజైనా సరే అని ఆవిడ గొడవ. మీరూ, వదిన గారు నాకు చేసిన సహాయానికి నేను ఏమి చేసినా తక్కువే కానీ ఇప్పుడు నాకు కరచరణాలు కట్టేసింది ఈవిడ. క్షమించండి, ఇది వదిన గారితో చెప్పండి. మీ కాళ్ళు పట్టుకోవడం ఒక్కటే తక్కువ."

ఈ కళ నున్నాడో కానీ మూర్తి చెప్పాడు, "ఇవన్నీ మనసులో ఉంచుకోకు బ్రదర్. పెళ్లయ్యాక ఇవి సర్వ సామాన్యం. ఏదో జన్మలో మేము నీకు ఉన్న బాకీ తీర్చేసాం. నువ్వు మాకేమీ బాకీ లేదు అంతే."

మూర్తిగారు కెనడా వెళ్ళాక మళ్ళీ ఎప్పుడూ దివాకర్ ఆయన దగ్గిర్నుంచి గానీ ఆయన గురించి గానీ సమాచారం వినలేదు. మంచి కుటుంబంతో సంబంధం తెగిపోయినందుకూ, మంచి స్నేహితుణ్ణి పోగొట్టుకున్నందుకూ, అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా తాను తీసుకున్న సహాయానికి ప్రతి సహాయం చేయలేకపోయినందుకు దివాకర్ జీవితాంతం కుమిలిపోతూనే ఉన్నాడు.

నీతిః స్వతంత్రంగా ఏదైనా చేద్దాం అనుకునేది అనేది పెళ్ళి కానంతవరకే.

Post your comments